

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: K [redacted] K [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Vladimírem Turkem, advokátem, se sídlem Korunní 127, Praha 3, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu škody a nemajetkové újmy

t a k t o:

- I. Řízení se co do částky 75.233,-Kč zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částky ve výši 1.754,50 Kč, částku 1.122.324,-Kč a částku 80.000,-Kč a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 10.599,50 Kč a 920.000,-Kč, se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 149.410,80 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Turka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhal podanou žalobou náhrady škody a nemajetkové újmy s odůvodněním, že usnesením čj. [redacted] ze dne 4.10.2012 Policie ČR zajistila peněžní prostředky na účtu žalobce č. [redacted] ve výši [redacted] -Kč. Stejně tak potom usnesením ze dne 15.10.2012 na účtu žalobce č. [redacted] zajistila finanční prostředky do výše [redacted] Kč a to obojí z důvodu, že žalobce byl podezřelý ze spáchání přečinu úvěrového podvodu dle ustanovení § 211 odst. 1 a 4 trestního zákoníku a přečinu poškození cizích práv dle ustanovení § 181 odst. 1 téhož zákona a úvěrového podvodu dle ustanovení § 211 odst. 1a 4 trestního zákoníku a přečinu poškození cizích práv. Dne 6.11.2012 bylo proti žalobci zahájeno

trestní stíhání pro uvedené trestné činy a to trestné činy související s jeho podnikáním. Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání poškozeného byla zamítnuta dne 3.1.2013, následně bylo zahájeno 25.6.2013 také trestní stíhání žalobce pro zločin podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1 a 4 písm. d) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem poškozování cizích práv. Následně probíhalo řízení státní zastupitelství dne 31.7.2013 podalo žalobu a rozsudkem OS pro Prahu 7 ze dne 6.5.2014 pod sp.zn. [REDAKCE] [REDAKCE] byl žalobce obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že by poškozený spáchal shora uvedené trestné činy. Usnesením OS pro Prahu 7 ze dne 6.5.2013 sp.zn. [REDAKCE] které nabylo právní moci 28.6.2014 pak bylo zrušeno zajištění finančních prostředků poškozeného na výše uvedených účtech. Trestní stíhání žalobce nemělo být nikdy zahajováno, nemělo dojít ani k zajištění finančních prostředků poškozeného. Žalobce byl obchodníkem s auty, jako takový prodal společnosti [REDAKCE] vozidlo [REDAKCE] a [REDAKCE]. Tato společnost vozidla převzala, pojistila, provozovala, splácela, teprve po roce si jednatel vzpomněl, že o autech nic neví. Z tohoto důvodu bylo pouze zahájeno trestní stíhání. Ve věci tak bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, kterým bylo jednak usnesení o zahájení trestního stíhání a jednak usnesení o zajištění finančních prostředků. Žalobce využil svého práva na obhajobu, udělil plnou moc JUDr. Vladimíru Turkovi, který jej ve věci zastupoval, v souvislosti s obhajobou potom vznikly náklady ve výši 87.587,-Kč včetně DPH. Žalobce byl živnostníkem, jako takový byl i prodejcem automobilů, zprostředkovatelem leasingu a úvěrů. Zajištěním finančních prostředků na živnostenských účtech poškozeného orgány činné v trestním řízení takřka ochromily provozování živnosti poškozeného. Zahájením trestního stíhání a dotazy orgánů činných v trestním řízení u jeho obchodních partnerů, zejména [REDAKCE] a [REDAKCE] došlo k tomu, že všechny leasingové a úvěrové instituce přestaly s poškozeným spolupracovat. Všechny instituce sdílejí informační systém a o trestním stíhání poškozeného se dozvěděly. Většina prodeje aut se uskutečňuje prostřednictvím leasingu nebo na úvěr, ty nemohl poškozený zákazníkům prostředkovat, byl nucen je posílat za dalšími prodejci, kteří mohli finanční nástroje nabízet. Tím poklesl zisk prodeje aut. Součástí příjmů poškozeného byly provize za zprostředkování finančních nástrojů zákazníkům. Tento příjem zcela ustal. V roce 2014 žalobce přerušil provozování živnosti od 1.2.2014 a v souvislosti s uvedeným mu vznikla ztráta, ušlý zisk a to ve výši 1.122.324,-Kč, když v roce 2012, před zahájením trestního stíhání měl čistý zisk ve výši 596.262,-Kč, v následujících letech v době, kdy probíhalo trestní stíhání byl potom ve ztrátě a to v roce 2013 ve výši 52.529,-Kč, v roce 2014 ve výši 3.073,-Kč. Dále žalobci vznikla i nemajetková újma způsobená nezákonným trestním stíháním v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí ve výši 1.000.000,-Kč, neboť bylo zasaženo do osobnostních práv žalobce. Co se týká zajištění peněz na účtech, žalobce před zajištěním peněz měl osobní auta, které prodával, na skladě, znamená to, že prostřednictvím úvěrového rámce od společnosti [REDAKCE] nakupoval auta na sklad, potom prodával jednotlivých zákazníkům, po zajištění peněz mu financující společnost vypověděla smlouvu, žádala okamžité splacení úvěru. Žalobce tak byl nucen prodat skladová auta pod cenou, aby úvěr splatil, auta pak již na skladě neměl, to prakticky znemožnilo jeho pokračování v obchodní činnosti. Stejně tak se toto dotklo i zajištění peněz na účtech do zahájení trestního stíhání, tam se uskutečňoval 80 % prodeje osobních aut, takže kupní cena byla kupujícím zaplacená prostřednictvím leasingu nebo úvěru, který jim poskytovaly leasingové nebo úvěrové společnosti. Žalobce byl jejich zprostředkovatelem a příslušné provize byly součástí jeho příjmů. Když se tyto společnosti dozvěděly o zajištění peněz a z dotazů orgánů činných v trestním řízení o trestním řízení žalobce, vypověděly žalobci všechny smlouvy o zprostředkování, tím výrazně poklesly jeho příjmy z provizí. Zhoršil se taktéž psychický stav žalobce a to v souvislosti s tím, že byl bez finančních prostředků, všechny financující instituce odmítly spolupracovat. Toto vedlo

k tomu, že v roce 2012 žalobce dosahoval zisku přes 500.000,-Kč, v následujících dvou letech činnost klesala, až se žalobce dostal do ztráty. Co se týká nemajetkové újmy, žalobce žil ve společné domácnosti s přítelkyní Z. B., plánovali uzavřít manželství, po zahájení trestního stíhání nejen, že neuzavřeli manželství, ale přítelkyně se s žalobcem rozešla, neboť se cítila ohrožená trestním stíháním, také změnou psychického stavu žalobce v důsledku trestního stíhání a v důsledku změny žalobcova chování. Žalobce v důsledku trestního stíhání a ztrátou příjmů byl natolik postižen, že se toto promítalo do jeho psychického stavu, trpěl depresemi, rozpadal se jeho soukromý život. Nakonec byl nucen přijmout psychickou pomoc své sestry a matky a finanční pomoc od matky. Trestním stíháním bylo poškozeno dobré jméno žalobce natolik, že i po zproštění obžaloby s ním nechtěly úvěrové společnosti ani bývalí spolupracovníci spolupracovat.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku ke dni 22.4.2015, dále uvedla, že co se týká požadavku na náhradu nákladů obhajoby, těmto částečně vyhověla a to ve výši 54.208,-Kč ke dni 17.12.2015 a následně ještě 12.2.2016 přiznala žalobci částku 18.242,-Kč. Dále uvedla a učinila nesporným, že proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání, které bylo vedeno u OS pro Prahu 7 pod sp.zn. . Toto bylo zahájeno dne 6.11.2012 a pravomocně skončilo 22.10.2014, trvalo tak cca dva roky. Ve věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání. Dále popsala, které úkony právní služby shledala důvodnými, a za které byla přiznána taktéž náhrada. Co se týká požadavku ušlého zisku, k tomuto uvedla, že je nutné dle zákona 82/98 Sb. splnit tři podmínky a to vydání nezákonného rozhodnutí, dále musí dojít ke vzniku škody a vzniklá škoda musí být přímým důsledkem nezákonného rozhodnutí. Tyto předpoklady musí být splněny kumulativně, pouhé nesplnění jednoho z nich vede k zamítnutí nároku, viz usnesení NS ČR čj. 25 Cdo 773/2004. Žalovaná částka ve výši ušlého zisku ve výši 1.122.324,-Kč nebyla v rámci předsoudního projednání nároku přiznána, neboť nebylo prokázáno, že existuje příčinná souvislost mezi ušlým ziskem a nezákonným rozhodnutím v trestním stíhání žalobce. Co se týká náhrady nemajetkové újmy, zde je odkazováno na ustanovení § 31a odst. 1 a 2 zákona 82/98 Sbírky s tím, že lze mít obecně za to, že každé trestní stíhání může zasáhnout do života stíhané osoby v řadě jeho rovin s větší či menší intenzitou. V návaznosti na výše uvedené konstatovala žalovaná, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/98 Sbírky. Toto konstatování vzhledem ke stavu věci se jeví jako dostatečné, kdy za formu zadostiučinění v morální rovině lze považovat také samotný rozsudek o zproštění obžaloby. Ohledně tvrzení ke vzniklé nemajetkové újmě žalobce ani po výzvě odboru odškodňování ke dni 23.9.2015 nepředložil důkazy.

Soud má za prokázané ze spisu OS pro Prahu 7 sp. zn. , že byla vydána ze strany orgánů činných v trestním řízení usnesení čj. dne 4.10.2012 a 15.10.2012 usnesení, kterým byly žalobci zajištěny peněžní prostředky na jeho účtech a to u a to v celkové hodnotě 329.764,-Kč a 136.865,-Kč. Následně byla vydána usnesení, kterým bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání a to dne 6.11.2012 a 25.6.2013. Následně byla podána obžaloba dne 31.7.2013. Rozsudkem OS pro Prahu 7 ze dne 6.5.2014 pod sp. zn. byl žalobce jako obžalovaný zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že by spáchal uvedené zločiny. Rozsudek nabyl právní moci 22.10.2014.

Dále má soud za prokázané z výpisu z živnostenského rejstříku, že žalobce měl povolenou živnostenskou činnost se vznikem oprávnění od 13.11.2002 a také skutečnost, že od 1.2.2014 došlo k přerušení provozování této činnosti. Dále má soud za prokázané z přiznání k dani z příjmu fyzických osob, že žalobce v roce 2012 jako dílčí základ daně

z podnikání uvedl částku 596.262,-Kč jako čistý příjem, z tohoto potom zaplatil daň ve výši 35.100,-Kč. Z daňových přiznání z roku 2013 má soud za prokázané, že za toto období byl žalobce ve ztrátě ve výši 52.529,-Kč a daňové přiznání za rok 2014 má soud za prokázané, že žalobce byl ve ztrátě 3.073,-Kč.

Dále skutečnost, že žalobce se věnoval podnikání tak, jak je uvedeno v žalobě a to v souvislosti s prodejem vozidel a zprostředkováváním jejich prodeje, zprostředkováváním financování této koupě vozidel prostřednictvím leasingu u dalších společností má soud za prokázané z výpovědi svědka B█████ J█████, S█████ a P█████. Svědek B█████ J█████ a S█████ byli dlouholetí spolupracovníci s žalobcem, dá se říci, že měli až kamarádský vztah, tito vypověděli právě o skutečnosti, že před rokem 2012 žalobce prodával značné množství vozidel, osvětlili zejména fungování tohoto typu prodeje a i financování prostřednictvím leasingu a nutností spolupráce s finančními úřady, finančními institucemi, které poskytovaly právě finanční prostředky jak žalobci k nákupu vozidel, tak potom i jeho zákazníkům k financování tohoto nákupu vozidel od žalobce. Shora uvedené skutečnosti a zejména skutečnost, že po zahájení trestního stíhání žalobce došlo k rozvázání spolupráce s těmito finančními institucemi má soud za prokázané zejména z výpovědi svědka P█████ ale právě i z výpovědi svědka B█████, J█████ a S█████. Dále má soud za prokázané z výpovědi svědkyně B█████, S█████ a K█████ ale i výpovědi svědka B█████, J█████ a S█████ že po zahájení trestního stíhání žalobce došlo u žalobce ke zhoršení jeho finanční situace a to zejména z toho důvodu, že žalobci byly zajištěny finanční prostředky na jeho účtech a dále i z důvodu vypovězení smluv a kontraktů ze strany finančních institucí.

Ze shora uvedených svědeckých výpovědí a zejména z výpovědi svědkyně B█████, K█████ a S█████ má soud za prokázané, že došlo i k zásahu do osobnostních práv žalobce a vzniku nemajetkové újmy v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním, kdy se jednalo o blízké osoby žalobce, svědkyně S█████ je sestra žalobce, svědkyně K█████ jeho matka, svědkyně B█████ bývalá přítelkyně. Soud z jejich výpovědí má za prokázané, že žalobce velmi těžce své trestní stíhání nesl, změnilo se jeho chování a to i v souvislosti s nedostatkem finančních prostředků, vzniklých zajištěním finančních prostředků na jeho účtech a vzniklých i omezením jeho podnikání. Z výpovědi svědkyně B█████ má potom také soud za prokázané, že pouze v důsledku trestního stíhání potom došlo i k rozpadu tohoto vztahu, byť zde byla plánována budoucnost uzavření manželství a porízení dítěte jednak z titulu změněného chování žalobce a jednak z titulu obtížné finanční situace. Žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na to, aby uživil rodinu, aby uživil dítě, z tohoto důvodu jej také dlouholetá partnerka opustila. Jak matka, tak sestra žalobce potom vypověděly právě o zásahu do psychické roviny žalobce, který pouze řešil své trestní stíhání, jeho nezákonnost a zejména potom i tíživou finanční situaci, do které se vlivem trestního stíhání žalobce dostal.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Dle ust. § 31 odst. 1 zákona náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 posledně citovaného ustanovení zákona náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Soud má za prokázaný skutkový stav ve shodě s popisem trestního stíhání žalobce ze spisu OS pro Prahu 7 sp. zn. [REDAKCE]

Soud se v první řadě po právní stránce zabýval skutečností, zda-li v uvedeném trestním stíhání žalobce u OS pro Prahu 7 pod sp.zn. [REDAKCE] došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Soud dospěl stejně jako žalobce i žalovaná k závěru, že v tomto řízení k vydání nezákonného rozhodnutí došlo, jednalo se o usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce a stejně tak potom i usnesení o zajištění finančních prostředků vydaných ze strany Policie ČR ke dni 4.10.2012 a 15.10.2012. Soud tak konstatoval, že dle ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sbírky je tak dán základ nároku existencí odpovědnostního titulu, kterým je nezákonné rozhodnutí v daném trestním stíhání žalobce.

Soud se potom dále zabýval jednotlivými nároky, které jsou od tohoto nezákonného rozhodnutí odvozovány.

K náhradě vzniklých nákladů na obhajobu soud uvádí, že ze strany žalobce byl soudu předložen přepis jednotlivých úkonů, které byly ze strany právního zástupce žalobci také účtovány s tím, že některé z nich již byly ze strany žalované přiznány, celkem byla uhrazena částka 72.450,-Kč, která v sobě zahrnuje proplacení jedné poloviny úkonu za stížnost proti zajištění účtu [REDAKCE] ze dne 16.10.2012, dále jedné poloviny stížnosti pro zajištění účtu [REDAKCE] ke dni 31.10.2012, dále jedné poloviny úkonu stížnosti proti zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 16.11.2012. Tyto tři úkony byly účtovány jako jeden celý úkon, nicméně soud odkazuje na konstantní judikaturu a skutečnost, že se jedná o procesní úkony a za tyto přísluší obhájci odměna ve výši jedné poloviny celkové odměny za jeden úkon právní služby. Co se týká úkonu, který byl účtován jako přibrání písmoznalce JUDr. Blažka ze dne 20.11.2012, tento byl ze strany žalobce vzat zpět, neboť byl shledán jako nedůvodný. (V tomto rozsahu soud řízení zastavil). Dále ze strany žalované nebyl přiznán jeden úkon a to hlavní líčení ke dni 26.9.2013, kdy však po provedeném dokazování má soud za prokázané, že toto hlavní líčení proběhlo, nedostavil se na ně pouze druhý obžalovaný a z tohoto důvodu bylo ihned odročeno bez jeho zahájení. Na něm však byl přítomen jak žalobce, tak i jeho právní zástupce. Soud tak dospěl k závěru, že požadavek na jednu polovinu odměny za jeden úkon právní služby a jeden režijní paušál je na místě a je důvodný, jedná se o účelně vynaložený náklad řízení. Naopak soud nepřiznal stejně jako žalovaná požadované úkony a to za hlavní líčení dne 9.1.2014 ve výši dvou úkonů právní služby a režijního paušálu, kdy toto hlavní líčení vůbec neproběhlo, o tomto byli účastníci vyrozuměni, nebyli ani tohoto dne u soudu jak žalobce, tak i jeho právní zástupce přítomni. Tento nárok soud neshledal důvodným. Soud tak přiznal ještě žalobci jako náhradu účelně vynaložených nákladů částku 1.754,50, která představuje právě náhradu za jeden půlúkon právní služby a jeden režijní paušál včetně DPH právě za hlavní líčení ke dni 26.9.2013. Ve zbytku požadavku potom žalobu zamítl a to co do částky 10.599,50 Kč, když soud shledal důvodnými ponížení úkonů na jednu polovinu u stížnosti proti zajištění účtu [REDAKCE], [REDAKCE] a stížnosti proti zahájení trestního stíhání neshledal důvodnými ani požadavek ve výši dvou úkonů režijního paušálu u hlavního líčení ke dni 9.1.2014.

Soud se dále zabýval požadavkem na náhradu ušlého zisku. Soud posuzoval zejména jednak příčinnou souvislost mezi zahájením trestního stíhání žalobce, zajištěním účtů u [REDAKCE] a [REDAKCE] a tvrzeným ušlým ziskem na straně žalobce za roky 2013 a 2014, žalobce sám vypočetl požadavek ušlého zisku vzhledem k roku 2012, kdy shora uvedenou částku čistého zisku znásobil dvěma, za část roku 2012, ve které probíhalo trestní stíhání, rok 2013 a 2014, celkem za dva roky, kdy toto trestní stíhání probíhalo. Soud odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II.ÚS 1430/13 „za situace, kdy žalobce není schopen přesně určit a prokázat výši škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, přičemž však prokáže a odůvodní, že mu taková škoda vznikla, nemohou obecné soudy rozhodnout, že mu proto škoda nebude vůbec nahrazena nebo že mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou není příčinná souvislost. Obecné soudy v takové situaci určí výši vzniklé škody podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností případu „ a ust. § 136 osř. Lze-li výši nároků zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo nelze-li ji zjistit vůbec, určí ji soud podle své úvahy.

Žalobce vytyčil konkrétní částku ušlého zisku a to částku, která odpovídala cca dvěma letům, po které bylo vedeno trestní stíhání žalobce, a dvěma letům, po které žalobce nemohl disponovat se svými účty u [REDACTED] a [REDACTED]. Jak má soud za prokázané právě z výpovědi svědků P [REDACTED], S [REDACTED], J [REDACTED] a B [REDACTED] a i z výpisu z živnostenského rejstříku žalobce, že žalobce se věnoval v rámci svého podnikání prodeji s ojetými vozidly a zejména se věnoval jejich financování, financování koupě z jeho strany a i možnosti profinancování a financování prostřednictvím leasingu pro své zákazníky. Spolupracoval právě se společnostmi, které tyto služby také poskytují. Zde je nutné poukázat na skutečnost, že žalobce byl stíhán právě pro trestné činy v souvislosti se svým podnikáním. Soud tak dospěl k závěru, že je zde dána příčinná souvislost mezi poklesem čistého zisku žalobce od roku 2012, 2013 a 2014 a jeho trestním stíháním. Jestliže jedinými příjmy žalobce byly příjmy z jeho podnikání, pro které byl žalobce sám trestně stíhán, a toto potom záviselo na jednotlivých možnostech žalobce na možnostech i poskytování úvěrů, zprostředkovávání financování, koupě prostřednictvím leasingů a podobně a skutečnost, že se o tomto trestním stíhání žalobce dozvěděly shora uvedené finanční instituce, které se poskytováním takového financování zabývají, jak má soud za prokázané z výpovědi svědka P [REDACTED] B [REDACTED], S [REDACTED] je potom i skutečnost, že žalobci byla omezena možnost podnikání a to v míře nižší než za rok 2012 a roky předcházející pouze logickým vyústěním celé situace. Soud tak dospěl k závěru, že zde shledává příčinnou souvislost mezi trestním stíháním žalobce jako takovým zajištěním finančních prostředků ve výši cca 400.000,-Kč na jeho účtech a dále vlastně vypovězením smluv ze strany spolupracujících subjektů a tím pádem i vzniku tvrzeného ušlého zisku ze strany žalobce. Byť je soudu známo rozhodnutí NS ČR čj. 25 Cdo 1920/99 a 25 Cdo 912/2002 s tím že daňová příznání nejsou dostačujícími průkaznými prostředky k prokázání ušlého zisku, soud poukazuje právě i na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 1430/2013 s tím, že za situace, kdy je evidentní, že žalobci v přímé příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla škoda nebo ušlý zisk a tento není schopen přesně vyčíslit, má soud postupovat dle ustanovení § 136 o.s.ř. a určit výši ušlého zisku sám. Soud víceméně nicméně přistoupil k tomu, že žalobce byl schopen ušlý zisk vyčíslit, vyčíslil jej za dva roky trestního stíhání jako dvojnásobek čistého příjmu za rok 2012, za rok předcházející jeho trestnímu stíhání, soud má za to, že se jedná o částku, která není nijak nepřiměřená, čistý zisk ve výši cca necelých 600.000,-Kč ročně se soudu zdá jako čistý zisk, který je přiměřený, který je obvyklý v dané oblasti podnikání, nejedná se o částku, která by byla jakkoliv přemrštěná, jedná se o částku, kterou žalobce byl schopen fakticky svým podnikáním získat. Skutečnost, že se jednalo o podnikání nikoliv malého rozsahu má soud za prokázané právě z výpovědi svědků B [REDACTED] J [REDACTED] S [REDACTED] P [REDACTED] i vlastně jejich výpovědím potom odpovídá požadavek žalobce na výši ušlého zisku. Soud tak žalobci tento požadavek přiznal.

Co se týká náhrady nemajetkové újmy, soud zde odkazuje na rozhodnutí **Nejvyššího soudu ČR sp. 30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastala újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody, nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální, materiální, za kterou náleží poškozenému peněžitá materiální satisfakce. Projevuje se zejména v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot viz Občanský zákoník, komentář sv. VI., Praha, Volters Cluver 2014 a dále vznik **nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat**, neboť jde o stav myslí poškozeného, v řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním osobnostem případu by se i jiná osoba

v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořící nemajetkovou sféru jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozený viz Kolba Jan a Martina Šuláková, Nemajetková újmy způsobená protiprávním výkonem veřejné moci. Praha, Leges 2014. K tomuto také náleží ÚS ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015 s tím, že svůj vztah stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem, jakož i zákonem č. 82/1998 Sbírky, činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost přezkumu jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse budovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachoval neadekvátně právě k tomu, k jehož ochraně byl vybudován a povolán. Napadeným rozhodnutím obecných soudů chybí velkorysost s jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení. Podle přísloví sytý hlavovému nevěří, nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu. Soud se musí alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními. Musí zohlednit, že stěžovatele trestní řízení pohltilo, vyšla z něj po téměř šesti letech s rozvráceným profesním, rodinným, osobním životem. Pokud soudci uznají, že k tak závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky tak opravdu došlo, avšak na určení nemajetkové újmy přiznají částku nepatrnou, působí to až cynicky jako postup bez citu pro elementární spravedlnost.

Jak bylo shora uvedeno, co se týká nemajetkové újmy, tu zde má soud za prokázanou zejména z výpovědí svědkyň B. K. a S. s tím, že se jednalo o blízké osoby žalobce, ale i dalších a to právě dalších svědků a to B. J. S. a . K tomu je nutné poukázat na skutečnost, že co se týká osobnostní roviny žalobce a zásahu do jeho psychické roviny, k tomuto vypovídaly zejména svědkyně S. K. a B. V osobní rovině žalobce došlo k rozvratu dlouholetého partnerství s úmyslem založit rodinu se svědkyní B. jako dlouholetou partnerkou žalobce. I další svědkyně vypověděly o změně chování, záměrovitosti, depresivních stavů, zásahů do psychiky žalobce, ke kterým došlo právě po zahájení trestního stíhání žalobce. Jak z jejich výpovědí, tak i z výpovědí svědků B. J. S. P. ná soud za prokázané, že trestní stíhání žalobce také masivně zasáhlo do profesní roviny žalobce, omezilo jeho podnikání natolik, že je otázkou, zda-li vůbec někdy dojde k obnovení rozsahu podnikání v době před zahájením trestního stíhání žalobce. K tomuto je nutné také poukázat na objektivní a obecnou rovinu v tom směru, že samotným trestním stíháním vzniká stres v očekávání rozhodnutí a k tomu také soud přihlédl v návaznosti na délku řízení, když, stíhání žalobce trvalo dva roky, kdy se nejedná o období, které by bylo jakkoliv nepřiměřené, avšak je nutné přihlédnout ke skutečnosti, že právě po dobu dvou let byl žalobce vystaven nejistotě ohledně výsledků trestního stíhání, byla mu omezena dispozice s jeho účty a finanční prostředky na těchto účtech a bylo omezeno jeho podnikání. Dále soud přihlédl ke skutečnosti, že žalobci také hrozil trest odnětí svobody. Soud dále ještě odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, kdy přiznaná výše zadostiučinění by neměla být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, soud tak dospěl k závěru, že částka 80.000,-Kč, je částka, která je schopna reparovat vzniklou nemajetkovou újmu, nejedná se již o částku nijak bagatelní, jedná se o částku, která odpovídá několikanásobku průměrného platu v České republice, je nutné poukázat i na skutečnost, že trestní stíhání žalobce nebylo nijak medializováno, resp. medializace tohoto trestního stíhání nebyla ze strany žalobce nijak tvrzena. Zejména právě medializace trestního stíhání je jedním z parametrů, ke kterým soud přihlíží při stanovování výše zadostiučinění. Soud tak dospěl k závěru, že částka 80.000,-Kč je částka, kterou lze obecně vnímat jako náhradu nemajetkové újmy, která

žalobci v souvislosti s trestním stíháním vznikla a jako částku, která je schopna plně reparovat vzniklou nemajetkovou újmu a jako částku, která je účinným prostředkem nápravy vzniklého škodného následku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 a 3 osř. žalobce byl ohledně nároků týkající se faktické škody ve sporu ve většině úspěšný a stejně tak byl i co do základu úspěšný. Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši 9 úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a 2 doplnění, 5x jednání soudu) á 13420 Kč, 9x režijní paušál á 300 Kč a DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze, dne 27. října 2016

JUDr. Ondřej Růžička, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Volfová